

[Aksel Møller.]

tage denne fremgangsmåde med en bunden opsparing, som sket er med den hidtidige udstedelse af sparebeviserne, men det er ikke et middel, der kan anvendes i det uendelige, således at vi stadig udsteder vekslers på fremtiden, som, når de skal indfries, eventuelt tvinger os til en stadig udvidelse af forbruget på et tidspunkt, da det måske vil være ødelæggende for den økonomiske politik“.

Den højtærede økonomiminister vil sikkert nu knytte nogle forklarende bemærkninger til den udtalelse, som faldt dengang forud for det valg, vi netop har haft.

Jeg kan ikke forstå, at det synspunkt, som den højtærede minister anlagde den 17. oktober 1956, ikke gælder for det foreliggende lovforslag. Jeg kan som sagt ikke begribe, at det radikale venstre og retsforbundet vil medvirke til en tvangslåneordning, som jo må komme til at befordre socialiseringen, fordi dens idé er, at staten får større kapitaler til sin rådighed og det private erhvervsliv mindre, eller sagt på en anden måde: regeringspartierne er i færd med at udlevere landets sparepenge til den høje regering.

Jeg ser nok, at der er nogen diskussion i regeringspartierne om, med hvilket held de tidligere har ført politik. Den højtærede fiskeriminister er jo en mand, der sjældent lægger skjul på sine synspunkter i så henseende, og så behøver jeg vel heller ikke at fortie dem. Den højtærede fiskeriminister sagde forleden dag i Horsens:

„Den socialistiske politik er brudt sammen, og vi har i Danmark fået et stort arbejderparti, som før regeringsdannelsen manglede en politik, der var mening i. Den politik kunne partiet få hos retsforbundet — og skulle vi så ikke stille den til rådighed?“

Den højtærede minister var i det hele taget oplagt til ved den lejlighed ret at vise, hvilken styrke han havde tilført socialdemokratiet. Han sagde også, at hvis socialdemokratiet ville lægge hånd til, ville han såmænd gerne lægge hoved til. Det kan hænde, det er derfor, denne politik er så hovedløs, som den er! Sandheden er nemlig den, at gør man det op i en sum, så modarbejder den de hensigter, den har, den mening, man har tilkendegivet der skulle være i

den. Lad os se lidt på den mening, man vil lægge i dette tvangslån.

Der er stort set fremkommet to argumenter. For det første dette, at når forbruget skal begrænses, må de velstillede først og fremmest holde for. Det er en argumentation, som præger hele vor skattelovgivning, og det er klart, at når der skal bæres byrder, er der ikke noget unaturligt i, at man anlægger det synspunkt, at de velstillede først og fremmest må tage slæbet med det. Det er en slags lighedsgrundsætning, noget værdifuldt i demokratiet omsat i socialøkonomiske synspunkter. Jeg skal om et øjeblik gøre nogle bemærkninger til spørgsmålet om, hvorvidt dette nu også er opfyldt, eller om det hele, når alt kommer til alt, er helt forfejlet og det bliver helt andre mennesker, der, når det endeligt skal gøres op til sin tid, kommer til at bære den tungeste del af den byrde, som dette tvangslån er.

Det andet store argument er, at statens kapitalbehov må dækkes. Staten kan ikke mere sælge sine statsobligationer på almindelig vis i tilstrækkeligt omfang, og derfor er dette tvangslån nødvendigt.

Det er de to hovedargumenter. Lad os først se på det første. Vil de velstillede — lad os kalde dem det, for det er ikke dem alle, man ligefrem kan kalde rige; oven i købet er der sket det, at for de rigeste af dem har man lempet virkningerne af lovforslaget, fordi man er klar over, at dér slår man meget, meget hårdt til den kapital, som er investeringskapital — vil de velstillede nu blive tvunget til at udføre den retfærdighedshandling, som man åbenbart vil forlange af dem, idet man siger, at når andre ikke kan få deres lønninger forhøjet svarende til de højere afgifter på øl og tobak, så skal de nedsætte deres privatforbrug? Det er langt fra sikkert, at det bliver følgen. Vi ved jo, at mange af dem, det her drejer sig om, vil flytte deres opsparing fra private pengeinstitutter, livsforsikringsselskaber o. lign. over til statskassen eller hæve af deres indskud i banker og sparekasser penge, som har stået og ventet på det øjeblik i årets løb, da deres ejer købte kreditforeningsobligationer og hypotekforeningsobligationer eller måske støttede udvidelsen af produktionen ved at tegne aktier. I den udstrækning, hvori